

HOMELIA E TË ENJTES SË MADHE 2024

Imzot Angelo Massafra OFM

SHKODER

“*Sot shkoi në vend kjo pjesë e Shkrimit shenjt*” (Lk 4, 21): këto janë fjalët e fundit të Ungjillit të sapokënduar nga diakoni dhe që duhet të vazhdojnë të jehojnë në zemrat tona, në mënyrë që të na bëjnë gjithnjë e më të vetëdijshëm për një “sot” - të tashmen teologjike - të cilën Luka ungjilltar ia kujton bashkësisë së krishterë. Luka e përdor shpesh këtë mjet tregimtar në Ungjillin e tij: duke treguar një episod nga jeta e Mësuesit, ai dëshiron t’i bëjë njerëzit të kuptojnë se rëndësia shpëtimtare e atij mesazhi vazhdon në të tashmen për të gjithë ata që e dëgjojnë Lajmin e Mirë.

Kështu, shumë të dashur vëllezër e motra dhe ju meshtarë të kësaj arqidioqeze, edhe ne, duke dëgjuar Fjalën e Isaisë profet, shpallur në leximin e parë dhe të përditësuar nga Jezusi në Ungjill, shtyhemi që ta pyesim veten: si mund të aktualizohet ky kumtim për ne sot? A po përmbushet vërtet kjo Fjalë për ne këtu të mbledhur në asamblenë liturgjike?

Me këtë kremtim solemn mbyllet Koha e shenjtë e Kreshmës, gjatë të cilës, edhe një herë tjetër, falë Zotit, kemi bërë një ecje pastrimi dhe bashkëngjitjeje më të madhe me Krishtin, i cili, veçanërisht në Ungjijtë e së Dielave, na është paraqitur si model dashurie të pakushtëzuar ndaj Atit i cili “*aq fort e deshi botën sa që e dha të vetmin Birin e vet*” (Gjn 3, 16).

Dhe me kremtimet që do të fillojnë sonte me Darkën e Zotit, do të nisim Pashkën, e cila nuk mund dhe nuk duhet të jetë një kremtim i një date të vendosur në kalendar, por Pashka jonë personale, e cila është bashkuar me atë të Krishtit. Si Krishti, ashtu edhe i krishteri: kjo është, në fund të fundit, Pashka.

Në këtë kremtim të Meshës, të ashtuquajtur të Krizmës, përfshihet e gjithë forca aktualizuese e misterit të Pashkës; dhe kjo vlen si për popullin e krishterë, ashtu edhe për klerin që sot kujton themelimin e Urdhrit të Shenjtë dhe të Eukaristisë, të cilat duhet t’i administrojnë me çdo besnikëri dhe pastërti. Vlen për meshtarët bërja të ngjashëm me Krishtin, dërguar nga Ati: Krishta të tjerë që vazhdojnë dhe aktualizojnë sot veprën e shpëtimit të nisur prej Tij. Vlen edhe për çdo të krishterë bërja pagëzimore sipas Krishtit, që na mundëson të jemi prania e tij e dukshme në botë.

Së bashku, kleri dhe populli i Hyjit, të dashur nga Jezusi dhe të çliruar “*nga mëkatet tona me gjak të vet*”, jemi bërë “*Mbretëri, priftërinj për Hyjin, Atin e vet*” (Zb 1, 5-6): kështu na e kujtoi Shën Gjoni në Librin e Zbulesës dhe

kështu kënduam në fillim të kremtimit! Prandaj, edhe një herë, ndërsa e vendosim Krishtin Shëlbues në qendër të kremtimeve tona, si edhe të jetës sonë, dhe ndërsa e kujtojmë atë që Ai bëri për ne përmes vdekjes dhe ngjalljes së vet, jemi të ftuar që të bëhemi të vetëdijshëm për dinjitetin e madh me të cilin ai na ka veshur me Sakramentet e Pagëzimit dhe të Urdhrit të Shenjtë.

Por në qendër mbetet gjithmonë Ai: Shëlbuesi.

Pas pak çastesh, pasi të kemi ripërtërirë premtimet meshtarake, hyrja në kishë e Vajrave që duhet të bekohen dhe të shugurohen do të shoqërohet me Himnin për Krishtin Shëlbues përmes të cilit do t'i kërkojmë që ta dëgjojë lutjen tonë, sepse elementi natyror i vajit, simbol i Shpirtit Shenjt që na dërgoi Ati, ende vepron dhe aktualizon në Kishë mrekullinë e Shëlbimit: lirim nga çdo e keqe, sidomos nga ajo e mëkatit dhe bërja sipas Jezusit e çdo të pagëzuari në larminë e karizmave dhe të mbarështimeve.

Si mund të mos mrekullohemi prej kaq shumë pasurie dhe dashurie! Krishti na ka shpëtuar; po NA KA SHPËTUAR! Ndoshta nuk e kuptojmë sa duhet: kemi nevojë që t'ia përsërisim shpesh vetes sonë një gjë të tillë. Ty, mua, vëlla dhe motër, KRISHTI NA KA SHPËTUAR. Nga kjo vetëdije buron kënga e psalmistit, e cila na bëri të përsërisim *“Do t'i këndoj gjithmonë dashurisë së Zotit”* dhe të cilës do t'i bëjmë sërish jehonë me këngën e kungimit duke thënë: *“Zotit ne do t'i këndojmë, do t'levdojmë emrin dhe Tij. Derisa do t'jem gjallë do ta falënderojmë atë”*.

Ta duam Zotin me gjithë zemër! Dashuria, vëllezër dhe motra, nuk është një ndjenjë: ndjenjat kalojnë ose ndryshojnë në varësi të gjendjeve tona shpirtërore, por dashuria mbetet gjithmonë, edhe kur përjetojmë vuajtjen dhe dhimbjen, që jeta na vë përpara në mënyrë të pashmangshme. Duhet të kujdesemi për dashurinë, ashtu siç bëjmë me një lule; duhet ta kërkojmë vazhdimisht si të dashuruarit në Këngën e Këngëve. Edhe një herë kori do të na ndihmojë me të kënduarit gjatë kungimit për të na lartësuar kah Zoti jashtëzakonisht të dashur dhe të kërkuar dhe do të na bëjë të përsërisim fjalët e psalmistit: *“Si dreri shkon tek uji i gjallë, unë të kërkoj Ty me gjithë zemër”*.

Vëllezër meshtarë, vëllezër dhe motra në Krishtin, të përgatitemi me të gjitha forcat tona për ta kremtuar Pashkën e Zotit me vetëdijen e bukur të shpëtimit nga dashuria e Hyjit, që na u shfaq në Birin e tij dhe me angazhimin e gëzueshëm për ta bërë çdo ditë tonën një përgjigje ndaj kësaj dashurie. Qoftë kjo Pashkë angazhimi serioz që marrim për ta përfaqësuar për së gjalli, në botën ku jetojmë dhe secili përsa i takon, Krishtin, Shëlbuesin e vetëm.

“Atij i qoftë lavdia dhe fuqia në shekuj të shekujve. Amen”.